

Regulamentului Ordinului - 1128

I. Qualiter divinum officium audiant.

Vos quidem propriis voluntatibus abrenuntiantes (BR prol. 3) atque alii pro animarum suarum salute vobiscum ad terminum cum equis et armis summo regi militantes matutinas et omne servitium integrum secundum canonicam institutionem ac regularium (clericorum) sanctae civitatis consuetudinem pio ac puro affectu audire universali-ter studeatis. Idcirco, venerabiles fratres, vobis maxime debetur, quia praesentis vitae luce despecta contemptoque vestrorum corporum cruiatu seavientem mundum pro Dei amore vilescere perenniter promisistis: divino cibo refecti et satiati ad dominicis praeceptis eruditit et firmati post mysterii divini consummationem nullus pavescat ad pugnam et paratus sit ad coronam.

I. Modul în care frații trebuie să ia parte la serviciul divin.

Voi, cei care vă abandonați propria voință, și alții care, alături de voi, Îl slujesc, spre puritatea sufletului lor, cu cai și armate, pe cel mai mare Rege al tuturor timpurilor, v-ați străduit întotdeauna să ascultați, cu un curaj curat și admirabil, slujba matinală și serviciul divin integral, conform prevederilor canonice și obiceiurilor prescrise de călugării orașului sfânt. De aceea, onorabili frați, este datoria voastră supremă, pentru că ați jurat, să nu puneți preț pe lumina vieții prezente și pe suferințele trupurilor voastre și, din iubire pentru Dumnezeu, să disprețuiți întotdeauna sălbătica lume. Hrana divină vă face mai puternici și vă îndestulează, iar în poruncile Domnului aflați și vă întăriți credința că, după înfăptuirea Misterului Divin, niciunul dintre voi nu trebuie să se teamă a porni în luptă, ci trebuie să fie cu atât mai pregătit pentru primirea aurei.

II. Qualiter fratres absentes orent.

Ceterum si aliquis frater negotio orientalis christianitatis forte remotus, quod saepius evenisse non dubitamus, et pro tali absentia Dei servitium non audierit, pro matutinis XIII orationes dominicas ac pro singulis horis VII sed pro vespers novem dicere collaudamus ac libera voce unanimiter affirmamus. Isti enim in salutifero labore ita directi non possunt occurrere hora competenti ad divinum officium (BR 50, 1), sed si fieri potest, horae constitutae non praetereant (BR 50, 4) ante institutum debitum.

II. Câte rugăciuni „Tatăl nostru” trebuie să închine frații, atunci când nu pot participa la serviciul divin.

În plus față de acestea, când unul dintre frați este deja pe cale de a porni pe drumul către Împărăția lui Christos, lucru care, fără îndoială, se întâmplă destul de des, și, din acest motiv, nu se poate bucura de participarea la serviciul divin, el trebuie să închine rugăciunea către Domnul („Tatăl nostru”), pentru slujba matinală, de trei zeci de ori; pentru fiecare dintre Hore, de șapte ori; iar pentru vecernie, de nouă ori, cum se cuvine și cu voce tare și plină de curaj. În ceea ce-i privește pe cei care, fiind trimiși în misiuni spirituale, nu pot ajunge la serviciul divin la ora corespunzătoare, trebuie, în măsura în care acest lucru este posibil, să nu neglijeze horele stabilite prin prescripții.

III. Quid agitur pro fratribus defunctis.

Quando vere quislibet fratrum remanentium morti, quae nulli parcat, impendit, quod est impossibile auferre, capellanis ac clericis vobiscum ad terminum caritative summo sacerdoti servientibus creditum officium et missam sollemniter pro eius anima Christo animi puritate iubemus offerre. Fratres autem ibi astantes et in orationibus pro fratris defuncti salute fideliter pernoctantes, centum orationes dominicas usque ad diem septimum pro fratre defuncto persolvant, ita dico: ab illo die, quo eis obitus fratris denuntiatus fuerit, usque ad praedictum diem centenarius numerus perfectionis integritatem cum fraterna observatione habeat. Adhuc nempe divina ac misericordissima caritate deprecamur atque pastoralis auctoritate iubemus, ut quotidie, sicuti fratri vivo cibus dabatur vel debetur, ita quod est necessarium sustentationi huius vitae, in cibo et potu tantum, cuidam pauperi donec ad quadagesimum diem impendatur. Omnes enim alias oblationes, quas in morte fratrum et in paschali sollemnitate ceterisque sollemnitatibus domini, pauperum commilitonum spontanea paupertas indiscrete reddere consueverat, omnino prohibemus.

III. Ce trebuie făcut la moartea unui frate al Ordinului.

Atunci când unul dintre frații Ordinului cade pradă morții, care nu ocolește pe nimeni și pe care nimeni nu o poate ocoli, le ordonăm capelanilor și clericilor care îl slujesc, la momentul respectiv, din dragoste, pe marele Preot, să aducă prinos lui Christos oficierea corespunzătoare și mesa, sărbătorind sufletului și inima curată (a răposatului). Pe de altă parte, frații prezenți (acolo unde se află corpul neînsuflețit), care își petrec noaptea veghind cu credință la căpătâiul

fratelui răposat, trebuie să închine rugăciunea „Tatăl nostru” de 100 de ori, pentru fratele răposat, până în cea de-a șaptea zi; în mod asemănător, din acea zi, în care vă este adusă la cunoștință dispariția fratelui, trebuie să închinați cele o sută de rugăciuni („Tatăl nostru”), pînă în ziua menționată mai sus, în semn de omagiu fraternal, în vederea absolvirii complete (a decedatului). În plus față de aceasta, vă rugăm, desigur, din dragoste divină și inimoasă și ordonăm prin autoritatea noastră pastorală, ca zilnic, să oferiți mâncare și băutură unui sărman, în cantitatea pe care ați considera-o necesară, pe care ați fi oferit-o în mod obișnuit, sau pe care o datorați fratelui dispărut, dacă acesta ar fi încă în viață, timp de patru zeci de zile. Interzicem în totalitate orice alte prinosuri aduse, la moartea fraților, cu ocazia sărbătorilor de Paști și a altor sărbători ale Domnului, prescrise, fără deosebire, de ascetismul sărmanilor templieri.

IV. Capellani tantum victum et vestitum habeant.

Alias vero oblationes et omnia elemosinarum genera, quoquo modo fiant capellanis vel aliis vobiscum ad tempus manentibus, unitati communis capituli reddere pervigili cura praecipimus. Servitores itaque ecclesiae victum et vestitum secundum divinam auctoritatem tantum habeant et nil amplius habere praesumant, nisi magister sponte caritative dederit.

IV. Capelanii și clericii nu primesc nimic în afară de mijloace de hrana necesară supraviețuirii și de îmbrăcăminte.

În cuprinsul capitolului general, ordonăm cu sporită grijă înapoierea oricăror altor prinosuri și pomeni de orice fel, oferite, în orice mod, capelanilor și altora (clericilor), care zăbovesc la voi pentru o anume vreme. Slujitorii bisericii trebuie să dețină, conform voinței divine, doar hrană și îmbrăcăminte și nu trebuie să râvnească a dobândi nimic altceva decât ceea ce Învățătorul le-ar da, din marea Lui bunăvoință.

[↩ Top of page](#)

V. De militibus defunctis, qui sunt ad terminum.

Sunt namque milites in domo Dei templique Salominis ad terminum misericorditer vobiscum degentes, unde ineffabili miseratione vos ragamus, deprecamur ad ultimum obnixe iubemus, ut si interim tre-menda potestas ad ultimum diem aliquem perduxerit, divino amore ac fraterna pietate septem dies sustentationis pro anima eius quidam pauper habeat et triginta orationes dominicas unusquisque dicat.

V. Ce trebuie făcut la moartea unui slujitor temporar.

Există cavaleri din Casa Domnului și din Templul lui Solomon, care binevoiesc să trăiască alături de voi pentru o vreme, în privința cărora vă rugăm din îndurare inexprimabilă, cerem și poruncim în cele din urmă expres: atunci când, pe timpul acestei perioade, puterea divină îi

aduce unuia (dintre cavalerii oaspeți) ziua cea din urmă, din iubire divină și din milostenie frățească pentru sufletul celui dispărut, trebuie întreținut, timp de șapte zile, un om sărman și, în fiecare dintre aceste șapte zile, trebuie închinată de trei zeci de ori rugăciunea „Tatăl Nostru”.

VI. *Ut nullus frater remanens oblationem faciat.*

Decrevimus, ut superius dictum est, quod nullus fratrum remanentium aliam oblationem agere praesumat, sed die noctuque mundo corde in sua professione maneat, ut sapientissimo prophetarum in hoc se ae-quipollere valeat: "Calicem salutatis accipiam" (PS 116, 13) id es mortem, id est morte mea mortem domini imitabor, quia sicut Christus pro me animam suam posuit, ita et ego pro fratribus animam meam ponere sum paratus. Ecce competentem oblationem, ecce hostiam viventem Deoque placentem.

VI. Frații întru Ordin nu trebuie să facă jurăminte.

Confirmăm, precum am spus deja mai sus, faptul că nici un Frate al Ordinului nu trebuie să-și aroge dreptul de a depune vreun jurământ, ci, noapte și zi, cu inima curată, să-și mențină promisiunea pe care o poate formula astfel: „Doresc să înalț potirul mântuirii” (Ps 116, 13), aceasta însemnând ca, la moartea mea, să iau exemplul morții Domnului și modul în care Christos și-a dat viața pentru frați. Acesta este un jurământ cuviincios, o ofrandă vie și plăcută Domnului.

VII. *De immoderata statione.*

Quod autem auribus nostris per verissimos testes insonuit, videlicet immoderate et sine mensura stando divinum officium vos audire, ita fieri non praecipimus immo vituperamus, sed finito psalmo: "Venite exultemus domino" cum invitatorio et hymno omnes sedere (BR 9,5) tam fortes quam debiles propter scandalum evitandum nos iubemus. Vobis vero residentibus uno quoque psalmo finito in recitatione "Gloria patri" de sedibus vestris ad altare supplicando ob reverentiam sanctae trinitatis ibi nominatae surgere (BR 9,7) et debilibus inclinaredemonstramus. Sic etiam in recitatione evangelii et ad "Te Deum laudamus" (vgl. BR 11,9) et per totas laudes donec finito: "Benedicamus domino" stare ascribimus et eandem regulam in matutinis sanctae Mariae teneri iubemus.

VII. Când trebuie să stăm în picioare și când să ședem, la serviciul divin.

Ne-a fost adus la cunoștință, de către martori cu deplină credibilitate, faptul că asistați la oficierea slujbei divine în picioare, fără nici o regulă și fără nici o măsură. Nu am reglementat nimic în această privință, dezaprobam această stare de fapt în cea mai mare măsură. Ordonăm ca, după încheierea Psalmului „Venite exultemus domine”, cu Invitatoriumul și Imnul, să vă așezați cu toții, cei în putere ca și cei slăbiți, pentru evitarea oricăror neînțelegeri. Vă explicăm faptul că, după ce v-ați așezat, după încheierea fiecărui Psalm din cadrul prediciei „Gloria patri”, să vă ridicați din scaunele voastre și să vă îndreptați spre

altar, spre venerarea sfintei trinități, în timp ce cei slăbiți doar se vor înclina. În același mod, prescriem ridicarea în picioare în timpul predicii Evangheliei, a „Te Deum laudamus” și a tuturor Laudelor, până la încheierea „Benedicamus Domino” și ordonăm respectarea aceleiași reguli, de asemenea, în timpul slujbei matinale închinată Fecioarei Maria.

VIII. De refectioe conventus.

In uno quidem palatio, sed melius dicitur in refectorio, communiter cibum vos accipere (conce)dimus, sed quandoque pro signorum ignorantia, quod vobis fuerit necessarium, leniter ac privatim quaerere oportet. Si omni tempore quae vobis necessaria sunt (BR 38,6) quaerenda sunt cum omni humilitate et subiectione reverentiae (BR 6,7), potius ad mensam, cum apostolus dicat: "Panem tuum cum silentio manduca" (2 Thess 3,12), et psalmista vos animare debet dicens: "Posui ori meo custodiam" (Ps 39, 2; BR 6,1), id est, apud me deliberavi, "ut non derelinquerem in lingua" (BR 6,1), id est custodi os meum, ne male loquerer.

VIII. Despre masa în comun.

Vă îngăduim să luați masa în comun, într-un anumit palat, mai exact spus în refectoriu, dar să cereți totuși într-o manieră calmă și discretă ceea ce vă este necesar, având în vedere necunoașterea semnelor. Astfel trebuie să cereți tot ceea ce vă este necesar, cu toată smerenia și umilința, îndeosebi la masă, după cum spune Apostolul: „Mănâncă-ți pâinea în tăcere” (2. Test 3,12). Iar Psalmistul trebuie să vă încurajeze: „Am pus strajă gurii mele” (Ps 39,2), aceasta însemnând că astfel, m-am asigurat în privința faptului că „nu voi greși cu limba”, mai exact, îmi păzesc gura, pentru a nu vorbi de rău.

IX. De lectione.

In prandio et cena semper sit sancta lectio receptate (vgl. BR 38,1). Si enim dominum diligimus, salutifera eius verba atque praecepta intensissime audire debemus. Lector autem lectionum vobis indicat tenere silentium.

IX. La mesele de prânz și de seară trebuie predicată o învățătură sfântă. La masa principală și la mesele de seară trebuie predicată întotdeauna o învățătură sfântă. Dacă Îl iubim pe Domnul cu adevărat, trebuie să-l ascultăm cu cea mai mare atenție mântuitoarele cuvinte și povețe. Cel care dă glas învățămintelor vă va solicita să mențineți liniștea.

[↩ Top of page](#)

X. De carnis refectioe.

In hebdomada namque, nisi natalis dies domini vel pascha aut festum sanctae

Mariae vel omnium sanctorum venerit, vobis ter refectio carnis sufficiat (vgl. BR cap. 36 und 19, 4), quia assueta refectio vel comestio carniū intelligitur honerosa corruptio corporum. Si vero in die martis tale ieiunium venerit, et esus carniū retrahatur, in crastino abundanter vobis impendatur. Die autem dominico ominibus militibus ac fratribus remanentibus nec non et capellanis duo fercula dari in honoresanctae resurrectionis bonum et idoneum nobis indubitanter videtur. Alii autem, videlicet armigeri et clientes, uno contenti cum gratiarum actione permaneant.

X. Despre consumul de carne.

În săptămânile care nu conțin ziua nașterii Domnului, Paștele, Sărbătoarea Sfintei Marii sau Sărbătoarea Tuturor Sfinților, ar trebui să vă fie de ajuns trei mese de carne, deoarece gustarea sau consumul de carne în mod obișnuit este perceput drept pervertire trupească neindecentă. Dacă totuși un astfel de post cade într-o marți și mesele de carne trebuie omise, vi se poate oferi carne suficientă în ziua următoare. Considerăm totuși fără îndoială bine și potrivit ca Duminica, în cinstea Învierii, să fie date două porții de carne tuturor Cavalerilor și Fraților întru Ordin, la fel și Capelanilor. Ceilalți totuși, respectiv ucenicii și personalul de serviciu, se vor mulțumi, recunoscători, cu o singură porție.

XI. *Qualiter milites manducare debent.*

Duos et duos pro parapsidies paenuria manducare generaliter oportet, atquesollerter unus de altero provideat, ne asperitas vitae vel furtiva abstinencia incoummuni prandio intermisceatur. Hoc autem iuste iudi-camus, ut unusquisque miles ac frater aequalem et aequipollentem vini mensuram per se soluus habeat.

XI. Despre ordinea care va fi păstrată în timpul meselor.

Neîndestularea străchirii trebuie s-o mâncați cât doi și fiecare se va îngriji cu ardoare pentru celălalt, pentru ca nici modul modest de viețuire nici abținerea discretă să nu fie simțite la masa luată în comun. Considerăm totuși echitabil ca fiecare dintre Cavaleri și fiecare dintre Frați să aibă cantități egale de vin.

XII. *Ut aliis diebus duo vel tria leguminis fercula sufficiant.*

Aliis namque diebus, videlicet II und IV feria necnon et sabbato, duo aut tria legminum vel aliorum ciborum fercula aut, ut ita dicam, cocta pulmentaria omnibus sufficere credimus; et ita teneri iubemus, ut forte, qui ex uno non potuerit edere, ex alio reficia-tur (BR 39, 1-2)

XII. În timpul celorlalte zile, 2 sau 3 feluri de mâncare din legume trebuie să fie suficiente.

Suntem de părere că, în timpul celorlalte zile, mai exact luna și miercurea, respectiv sâmbăta, două sau trei feluri de mâncare din fructe în coajă sau alte feluri de mâncare, sau așa numitele garnituri gătite, vor fi suficiente pentru fiecare; și confirmăm faptul că trebuie astfel

procedat, încât aceia care nu pot mânca dintr-un anumit fel de mâncare, să se poată hrăni cu altele.

XIII. Quo cibo sexta feria reficere oportet.

Sexta autem feria (vgl. BR cap. 41) cibum quadragesimalem ob reve-rentiam dominicae passionis omni congregationi, remota infirmorum imbecillitate, semel sufficere a festo omnium sanctorum usque in pascha, nisi dies natalis domini vel festum sanctae Mariae aut apo-stolorum evenerit, collaudamus. Alio vero tempore, nisi generale sit ieiunium, bis reficiatur.

XIII. Ce trebuie mâncat vinerea.

Considerăm drept un lucru bun ca, din respect pentru chinurile Domnului, întreaga congregație, exceptându-i pe cei slăbiți sau bolnavi, să se mulțumească vinerea, exceptând zilele de vineri care coincid cu Craciunul, una din Sărbătorile Fecioarei Maria sau a Apostolilor, de la Sărbătoarea Tuturor Sfinților și până la cea a Paștilor, cu un singur fel de mâncare de post. În restul timpului totuși, când nu este ținut unul din posturile obișnuite, se poate mânca de două ori.

[..... Capitolele XIV - XVII reglementează modul de alimentație și posturile Cavalerilor ...]

XIX. Ut communitas victus inter fratres servetur.

Legitur in divina pagina: "dividebatur singulis, prout cuique opus erat" (Apg 4, 35). Ideo non dicimus, ut sit personarum acceptio sed infirmi-tatum debet esse consideratio. Ubique autem qui minus indiget, agat Deo gratias et non constrictetur. Qui vero plus indiget, humilietur pro infirmitate, non extollatur pro misericordia, et ita omnia membra erunt in pace (BR 34, 1-5). Hoc autem prohibemus, ut nulli immoderatam abstinentiam amplecti liceat, sed communem vitam instanter teneat.

XIX. După masă trebuie să vă exprimați recunoștința.

Ordonăm fără excepție ca, după masa principală și după mesele de seară, în biserică, dacă aceasta se află în apropiere sau, în caz contrar, chiar în locul în care vă aflați, să mulțumiți lui Christos, Supremul nostru Susținător, cu inimă smerită, cum se cuvine. Resturile de mâncare (respectiv bucățile de pâine începută) trebuie împărțite, din dragoste frățească, servitorilor și oamenilor sărmani; pâinea neîncepută trebuie păstrată.

XX. De qualitate et modo vestimenti.

Vestimenta quidem unius coloris semper esse iubemus, verbi gratia alba vel nigra vel, ut ita dicam, burella. Omnibus autem militibus pro-fessis in hieme et in aestate, si fieri potest, alba vestimenta concedi-mus, ut qui tenebrosam vitam postposuerunt, per liquidam et albam suo conditori reconciliari agnoscant. Quid albedo nis integra castitas? Castitas securitas mentis, sanitas corporis est. Nisi enim unusquisque miles castus perseveraverit, ad perpetuam requiem venire et

Deum videre non poterit, testante Paulo apostolo: "Pacem sectamini cum omnibus et castimoniam (!), sine qua nemo videit deum" (Hebr. 12, 14). Sed quia huiusmodi indumentum arrogantiae ac superfluitatis aestimatione carere debet, talia ab omnibus haberi iubemus, ut solus leviter per se vestire et exuere ac calceare et discalceare valeat. Procurator huius ministerii pervigili cura hoc vitare (provideat), ne nimis longa aut nimis curta, sed mensurata (BR 55,8) ipsis utentibus, secundum uniuscuiusque quantitatem suis fratribus tribuat. Accipientes itaque nova, vetera semper reddant, in praesenti reponenda in camera, vel ubi frater cuius est ministerium, decreverit, propter armigeros et clientes et quandoque pro pauperibus (BR 55,9).

XX. Despre felul îmbrăcăminții.

Stăruim în a cere ca veșmintele să fie întotdeauna de aceeași culoare, albe, negre sau de așa numita culoare maro închis. Le îngăduim însă tuturor Cavalerilor inițiați să poarte, atât pe timp de iarnă cât și pe timp de vară, în măsura în care este posibil, veșminte care să-i individualizeze, să sugereze faptul că ei, cei care au lăsat în urmă viața lor întunecată, și-au împăcat viața pură și luminoasă cu Creatorul acesteia. Ce altceva simbolizează culoarea albă, dacă nu pura castitate? Castitatea semnifică siguranța sufletească și sănătatea trupească. Căci dacă oricare dintre Cavaleri ar fi scutit de păstrarea castității, acesta nu ar ajunge să dobândească pacea veșnică și să i se arate Domnul, conform mărturiei Apostolului Pavel „Străduiți-vă cu toții pentru dobândirea libertății și a castității, fără de care Domnul nu vi se va arăta nici unuia dintre voi” (Înălț. 12, 14). Deoarece îmbrăcămintea trebuie însă păzită de asemenea de prețuirea întinericului și a abundenței, confirmăm faptul că trebuie păstrate acele piese de îmbrăcăminte și de încălțăminte care pot fi îmbrăcate și dezbrăcate, respectiv încălțate și descălțate ușor. Administratorul acestei instituții ar putea încerca să evite, cu atentă grijă, veșmintele prea lungi sau prea scurte (înlocuind schimbând aceste veșminte), și, cu atât mai mult, ar putea împărți aceste veșminte fraților, în funcție de măsurile acestora. Cel care primește veșmintele noi, trebuie să le returneze neîntârziat pe cele vechi, care vor fi depuse în camera sau în oricare dintre locuri alese de frați, din interiorul instituției, pentru repartizarea acestor veșminte către ucenici și servitori sau, după caz, oamenilor sărmani.

[↩ Top of page](#)

XXI. Quod famuli alba vestimenta, id est pallia non habeant.

Hoc nempe, quod erat in domo Dei ac suorum militum templi sine discretione ac consilio communis capituli, obnixè contradicimus et funditus, quasi quoddam vitium peculiare, amputare praecipimus: Habebant enim famuli et armigeri alba vestimenta, unde eveniebant damna importabilia. Surrexerunt namque in ultramontanis partibus quidam pseudofratres et coniugati et alli dicentes, se esse de templo, cum sint de mundo. Hi nempe tantas contumelias totque damna militari ordini acquisierunt, etiamque clientes renamentes plurima scandala oriri inde

superbiendo fecerunt. Habeant igitur assidue nigra; sed si talia non possunt invenire, habeant qualia inveniri possunt in illa provincia qua degunt, aut quod vilius unius coloris comparari potest (BR 55,7), videlicet burella.

XXI. Servitorii nu vor putea purta veșminte de culoare albă, respectiv cape.

Nu suntem de acord, în nici unul dintre cazuri, cu nimic din Casa Domnului (= Casa Ordinului) sau în Casa Cavalerilor Templieri, ce nu a fost stabilit printr-unul din aceste capitole și stăruim în desființarea completă a acelor proceduri incorecte împământenite, care permit servitorilor și ucenicilor să poarte veșminte de culoare albă, aspect din care provin condamnabile și inacceptabile stări de fapt. Au apărut, în ținuturi situate de ambele părți ale muntelui, falși frați, soți și alții asemenea, care au spus că ar fi trimiși ai Templului, deși erau din lume. Aceștia au produs Ordinului Templier atâta dezonoare și rușine, încât unii dintre Frații slujitori și-au dat frâu liber mâniei. Aceștia (Frații slujitori) trebuie, din acest motiv, să poarte (înloc. veșminte) de culoare neagră, iar în caz că nu posedă veșminte de această culoare, să le poarte pe acelea pe care le pot găsi în respectiva provincie, în cadrul căreia trăiesc, veșminte dintr-o singură culoare, și anume maro, care pot fi confecționate ieftin.

XXII. Quod milites remanentes tantum alba habeant.

Nulli ergo concessum est, candidas chlamydes deffere aut alba pallia habere nisi supranominatis militibus Christi.

XXII. Doar Cavalerii Ordinului trebuie să poarte veșminte de culoare albă

Nu îi este îngăduit nimănui, decât Cavalerilor lui Christos mai sus menționați (spre începutul paginii), să poarte pelerine sau cape de culoare albă.

XXIII. Ut vetusta armigeris dividantur.

Procurator id est dator pannorum omni observantia veteres semper armigeris et clientibus et quandoque pauperibus fideliter aequaliter-que erogare intendat.

XXIII. Piese vechi de îmbrăcăminte vor fi împărțite ucenicilor. Administratorul, mai exact cel care împarte hainele (garderobierul), trebuie să acorde o deosebită grijă în distribuirea pieselor de îmbrăcăminte ucenicilor și oamenilor de serviciu, sau, după caz, oamenilor sărmani.

XXIV. Ut pelibus agnorum utantur.

Decrevimus communi consilio, ut nullus frater remanens per (hiemem)

pelles aut pelliciam vel aliquid tale, quod ad usum corporis pertineat, etiamque coopertorium, nisi agnorum vel arietum habeat.

XXIV. Se va folosi doar blana de oaie.

Hotărâm, prin decizie comună, că nici unul dintre Frații Ordinului nu va avea, pe timp de iarnă, veșmânt din blană sau piele sau materiale similare, pentru confortul trupesc, și nici învelitori, provenite de la alte animale decât miel sau oaie.

XXV. Cupiens optima, deteriora habeat.

Si aliquis frater remanens ex debito aut ex motu superbiae pulchra vel optima habere voluerit, ex tali praesumptione procul dubio vilissima meruit.

XXV. Cine cere mai mult, va primi mai puțin.

În cazul în care unul dintre Frații Ordinului solicită, intenționat sau spontan, piesa mai frumoasă și mai bună, o va primi, fără ezitare, în urma unei astfel de solicitări, pe cea mai ieftină.

XXVI. Ut quantitas et qualitas vestimentorum servetur.

Quantitatem secundum corporum magnitudinem largitatemque vestimentorum observare oportet: Dator pannorum sit in hoc curiosus.

XXVI. Trebuie acordată atenție

cantității și calității pieselor de îmbrăcăminte.

Este necesară atenție în privința numărului pieselor de îmbrăcăminte, respectiv în privința respectării măsurilor corpului ; garderobierul trebuie să acorde atenție acestor aspecte.

XXVII. Ut dator pannorum in pannis aequalitatem servet.

Longitudinem, ut superius dictum est, cum aequali mensura, ut ne susurrorum vel crinatorum aliquid oculus notare praesumat, procurator fraterno intuitu consideret, et in omnibus supradictis Dei retributionem humiliter cogitet (BR 55, 21-22).

XXVII. Garderobierul trebuie să vegheze ca toate veșmintele să fie de același fel.

Garderobierul trebuie să vegheze, cu atenție frățească, așa cum s-a menționat mai sus, în privința lungimii egale a veșmintelor, pentru ca nimic să nu intre în raza atenției șușotitorilor și calomniatorilor și pentru a putea da seama Domnului cu smerenia, referitor la cele de mai sus.

XXVIII. De superfluitate capillorum.

Omnes fratres remanentes principaliter ita tonsos habere capillos oportet, ut ante et retro regulariter et ordinate considerari possint, et in barba ac grennonibus eadem regula indeclinabiliter observetur, ne superfluitas aut factiae vitum ibi denotentur. Servientibus enim summe conditori munditia interius exteriusque valde

necessaria, eo ipso atte-stante, qui ait: "Estote mundi" (Jes. 1, 16), quia "ego mundos sum" (Ijob 33, 9).

XXVIII. Despre lungimea părului.

Toți Frații Ordinului trebuie să aibă părul astfel tuns, încât să arate ordonat și corespunzător atât priviți din față cât și din spate. Aceste reguli trebuie respectate întocmai și în cazul favoriților și al bărbii, pentru a nu putea fi observată creșterea neregulată a părului sau lipsa de grație. Acelora care-l slujesc pe Creator curățenia exterioară le este în egală măsură necesară ca și cea interioară, conform mărturiei Acestuia Însuși, care spune : « Fiți curați» (Is. 1,16), pentru că « Eu sunt curat» (Iov 33,0).

[↩ Top of page](#)

XXIX. De rstris et laqueis.

De rostris et laqueis, manifestum est esse gentile, et cum abho-minabile hoc omnibus agnoscat, prohibemus et contradicimus, ut aliquis ea non habeat, immo prorsus careat. Aliis autem ad tempus famulantibus rostra et laqueos et capillorem superfluitatam et vestium immoderatam longitudinem habere non permittimus sed omnino con-tradicimus.

XXIX. Despre ghetele cu vârful întors și despre legăturile ghetelor.

În privința ghetelor cu vârful întors și a legăturilor ghetelor se consemnează faptul că acestea sunt păgâne și, mai mult decât atât, sunt considerate ne-umane ; interzicem cu fermitate posesia, precum și confecționarea acestora. În același timp, nu îngăduim nici slujitorilor să aibă ghetete cu vârful întors sau legături ale ghetelor, păr netuns sau veșminte de o lungime necorespunzătoare ; le interzicem aceste lucruri complet.

XXX. De numero equorum et armigerorum.

Unicuique vestrorum militum tres equos licet habere, quia domus Dei templique Salomonis eximia paupertas amplius non permittit in prae-sentiarum augere, nisi cum licentia magistri. Solum autem armin-gerum singulis militibus eadem causa concedimus.

XXX. Despre numărul cuvenit de cai și scutieri.

Fiecăruia dintre voi, Cavaleri, le este permis să aibă câte trei cai, pentru că ascetismul excepțional al Casei Domnului și a Templului lui Solomon nu permite, în vremurile noastre, sporirea numărului de cai față de această măsură, fără îngăduința Maestrului. Din același motiv, îngăduim fiecăruia dintre cavaleri să aibă câte un singur om care să le poarte armele (= scutier sau ucenic).

XXXI. Nullus armigerum gratis servientem feriat.

Sed si gratis et caritative ille armiger cuiquam militi servit, non licet ei eum verberare, nec etiam qualibet culpa percutere (Vgl. BR cap. 70).

XXXI. Nimeni nu are voie să lovească scutierul care îl servește.

Unui Cavaler nu îi este permis să lovească scutierul care îl slujește din iubire și spre lauda Domnului, și nici să-l bată, pentru vreo vină.

XXXII. Qualiter ad tempus remanentes recipiantur.

Omnibus militibus servire Jesu Christo animi puritate in eadem domo ad terminum cupientibus equos in tali cottidiano negotio idoneos et arma et quidquid eis necessarium fuerit, emere fideliter iubemus. Deinde vero ex utraque parte, aequalitate servata, bonum et utile appreciare equos iudicamus. Habeatur itaque pretium in scripto, ne oblivioni tradatur, et quidquid milit vel equis eius aut armigero erit ad victurum necessarium etiamque ferra equorum secundum facultatem domus ex eadem domo fraterna caritate impendatur. Si vero interim equos suos miles aliquo eventu in hoc servitio amiserit, magister, si facultia domus hoc (permittit), alios adminstret. Adveniente autem ternino repatriandi, medietatem pretii ipse miles divino amore conce-dat, alteram ex communi fratrum, si ei placeat, recipiat.

XXXII. Modul în care trebuie primiți Cavalerii Oaspeți (Cavaleri slujitori temporari).

Ordonăm ferm ca toți Cavalerii care doresc să-L slujească în puritate sufletească pe Isus Christos în Casa menționată (= în Ordinul Templului), trebuie să-și cumpere caii necesari unei astfel de întreprinderi, armele și toate celelalte elemente necesare. Astfel decidem în privința faptului că, în egală măsură, caii trebuie aleși în funcție de valoarea acestora și de scopul în care vor fi folosiți. Pentru a evita neînțelegerile, prețul cailor trebuie stabilit în scris, și tot ceea ce este necesar Cavalerilor și cailor acestuia sau ucenicilor, pentru supraviețuire, le va fi oferit din bunăvoința Ordinului, de către acesta din urmă, chiar și potcoavele pentru cai. Dacă un Cavaler, pe timpul slujirii, pierde unul dintre aceste lucruri, Maestrul, în măsura în care îi este îngăduit de către procedura Ordinului, îi va procura un altul în schimb. La scurgerea termenului, pentru cel care vrea să se întoarcă acasă, Cavalerul trebuie să cedeze (Înloc. Ordinului), din iubire divină, jumătate din preț, cealaltă jumătate o va primi, dacă i se cuvine, din banii fratelui.

XXXIII. Quod nullus iuxta propriam voluntatem incedat.

Convenit his nempe militibus, qui nihil sibi Christo aliquid carius existimant, propter servitium sanctum quod professi sunt, seu propter gloriam summae beatitudinis vel metum gehennea, ut oboedientiam indesinenter magistro teneant. Tenenda est itaque, ut mox ubi aliquid imperatum a magistro fuerit vel ab illo, cui magister mandatum dederit, sine mora ac si divinitus imperetur, moram pati nesciant in faciendo. De talibus enim ipsa veritas dicit: "Obauditum

auris oboedivit mihi" (Ps 18, 45; Br 5, 2-5). Ergo hii (!) tales milites propriam voluntatem reli-quentes (BR 5,7) et alii (!) ad terminum servientes deprecamur et firmiter eis iubemus, ut sine magistri licentia, vel cui creditum hoc fue-rit, in villam ire non praesumant, praeter noctu ad Sepulcrum et ad orationes quae intra muros sanctae civitatis continentur. Hi vero ita ambulantes non sine custode, id est none sine milite aut fratre rema-nente nec in die nec in nocte iter inchoare audeant. In exercitu nam-que, postquam hospitati fuerint, nullus miles aut armiger aut famulus per atria aliorum militum causa videndi vel cum aliquo loquendi sine iussu, ut dictum est superius, incedat. Itaque domuni consilio affir-mamus, ut in tali domo ordinata a Deo, nullus secundum propriam voluntatem militet aut qiescat, sed secundum magistri imperium totus se incumbat, ut illam domini sententiam imitari valeat, qua dicit:

"Non veni facere voluntatem meam, sed eius, qui misit me." (Joh. 6, 38, BR 5, 13).

XXXIII. Nimeni nu trebuie să se conducă după propria voință.

Firește, acest lucru se referă la cavaleri care nu sunt venerați mai mult decât Hristos, cu toate ca ei îl preamăresc pe Acesta în timpul slujbei sfinte, sau din teamă de mântuirea supremă sau de iad, se află neconținut sub ascultarea maestrului. Atâta timp cât maestrul sau persoana căreia acesta i-a încredințat conducerea poruncește ceva, atunci cavalerii, sub porunca înțelepciunii divine, trebuie să execute Ordinul fără nici o amânare. Pentru aceasta ne stă mărturie adevărul: "De vreme ce el m-a auzit, mi s-a și supus" (ps. 18,45). De aceea îi rugăm pe acești cavaleri, care renunță la voința proprie și pe aceia care slujesc de multă vreme și le poruncim insistent să nu meargă fără permisiunea maestrului în oraș la mormântul sfânt sau la locurile de rugăciune care se află în interiorul orașului sfânt, decât în timpul nopții. Cei care merg trebuie să fie însoțiți de un păzitor, adică de un cavaler sau de un frate al Ordinului atât în timpul nopții cât și în timpul zilei. În campanii, după așezarea taberei, nici un cavaler, paj sau servitor nu are voie să pătrundă în cortul altui cavaler din curiozitate sau să vorbească cu cineva fără să i se fi ordonat. Conform deciziei comune hotărâm ca în acest Ordin lăsat de Dumnezeu, nimeni să nu lupte sau să se odihnească după propria lui voință, mai mult decât atât, să se supună complet poruncilor date de maestru, pentru a fi în stare să urmeze cuvântul lui Dumnezeu care spune: "Nu am venit să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis pe Mine" (Ioan 6,38).

[↩ Top of page](#)

XXXIV. Ut nullus nomantim quod erit ei necessarium quaerat.

Hanc proprie consuetudinem inter ceteras ascribere iubemus et cum omni consideratione ob vitium quaerendi teneri praecipimus. Nullus igitur frater remanens assignanter et nominatim equum aut equita-teram vel arma quaerere debet. Quo modo ergo, si vero eius infirmitas aut equorum suorum debilitas aut armorum suorum gravitas talis esse agnoscitur, ut sic incedere sit damnum

commune, veniat magistro vel cui est debitum ministerium post magistrum, et causam vera fide et pura firmitate ei demonstret. Inde namque in dispositione magistri vel post eum procuratoris res se habet.

XXXIV. Nimeni nu trebuie să poftască pentru sine ceea ce este necesar.

Noi poruncim ca să renunțe la acest obicei și îl rugăm să fie atent la îmbogățirea rapidă prin acapararea bunurilor pentru sine. Nici un frate al Ordinului nu are voie să dețină (pentru sine) un cal sau căpăstru sau armă. În cazul în care slăbiciunile sale sau oboseala cailor săi sau greutatea echipamentului său este atât de mare încât va pricinui daune comune, el va trebui să vină la maestru sau la acela care conduce în locul maestrului și să-i povestească cu sinceritate faptele întâmplare. Măsurile care urmează vor fi luate de către maestru sau de către administratorul acestuia.

XXXV. De frenis et calcaribus.

Nolumus omnino, ut aurum vel argentum quae sunt divitiae perculia-res, in frenis aut in pectoralibus vel calcaribus vel in strevis unquam appareat nec alicui fratri remanenti emere liceat. Si vero caritative talia vetera instrumenta data fuerint, aurum et argentum taliter coloretur, ne splendidus color vel decor ceteris arrogantia videatur. Si nova data fuerint, magister provideat de talibus, quid faciat.

XXXV. Despre căpăstre și criptograme.

Interzicem prin aceasta montarea aurului sau argintului care simbolizează bogăția, la căpăstre, la harnașament, la criptograme sau la șei; de asemenea nici unui frate al Ordinului nu îi este permis să le cumpere. În cazul în care asemenea piese de echipament sunt primite cadou, aurul și argintul trebuie să fie astfel colorat încât culoarea sclipitoare să nu pară ostentativă în ochii celorlalți. Dacă se primesc cadouri noi, maestrul este cel care decide ce va face cu acestea.

XXXVI. Tegimen in hastis et clipeis non habeatur.

Tegimen autem in clipeis et hastis et furelli in lanceis non habeantur, quia haec non proficuum immo damnum nobis omnibus intelliguntur.

XXXVI. Nu trebuie să existe învelitori la lănci și scuturi.

Nu trebuie să se utilizeze învelitori peste scuturi, lănci și ornamentele lăncilor deoarece aceasta nu este avantajos pentru noi toți, ci dimpotrivă, dezavantajos.

XXXVII. De manducariis equorum.

Nullus autem frater facere praesumat manducaria linea vel lanea id-circo principaliter facta nec habeat ulla excepto profinello.

XXXVII. Despre sacii cu hrană ai cailor.

Nici un frate nu trebuie să-și confecționeze saci de hrană din pânză sau bumbac; ei trebuie să folosească numai saci din plasă (de năvod).

XXXVIII. De licentia magistri.

Licet magistro cuiquam dare equos vel arma vel quamlibet rem cuius-libet dare. At cuius res data fuerit, non pigeat ei, quia pro certo habe-at, si inde iratus fuerit, contra Deum agit (vgl. BR 54, 4). Utilis res cunctis hoc praeceptum a nobis constitutum, ut indeclinabiliter amodo teneatur.

XXXVIII. Despre puterea supremă a Maestrului.

Maestrului i se permite să dea unei persoane agreate cai, arme sau un lucru oarecare. El nu are voie să se supere, atunci când oferă acel obiect; dacă se supără, păcătuiește în fața lui Dumnezeu. Această lege lăsată de noi toți și în folosul tuturor trebuie să fie păstrată neschimbată în viitor.

XXXIX. Cambiare vel quarere nullus audeat.

Nunc aliud restat, ut nullus audeat cambiare sua, frater cum fratre, sine licentia magistri et aliquid quaerere, nisi frater fratri et si parva res, vilis non magna.

XXXIX. Nici unul nu trebuie să schimbe sau să ceară.

Este de prisos ca vreunul să îndrăznească fără permisiunea maestrului să schimbe lucrul său cu al altui frate sau să ceară ceva ca de la frate la frate chiar dacă aceasta se referă la un lucru neînsemnat.

XL. De quaestu et acceptione.

Verum enimvero si aliqua res sine quaestu cuilibet fratri gratis data fuerit, deferat magistro vel dapifero. Si vero aliter suus amicus vel parens dare nisi ad suum opus noluerit, hoc prorsus non recipiat, do-nec icentiam a suo magistro habeat. In hac autem praedicata regula ministratores non continentur, quibus specialiter hoc ministerium de-betur et conceditur.

XL. Despre cerere și primire.

În cazul în care unui frate i s-a oferit un lucru, fără ca acesta să-l ceară, fratele trebuie să i-l arate maestrului sau administratorului provinciei. În cazul în care prietenul său sau un părinte dorește să-i ofere ceva pentru uzul personal, acesta trebuie să-l accepte numai după ce primește permisiunea maestrului său. Această regulă de mai sus nu este inclusă în serviciul administratorului, ci este lăsată în grija acestuia, în lipsa maestrului.

XLI. De malo et sacco.

Sacculus et mala cum firmatura non conceduntur; sic exponantur, ne habeantur absque magistri licentia vel cui creduntur post eum domus negotia. In hoc praesenti capitulo procuratores et per diversas provin-cias degentes non continentur, nec ipse magister intelligitur.

XLII. Despre bagaj și sacul de călărie.

Sacul de călărie și bagajul nu sunt prevăzute cu închizătoare; astfel, ele nu pot fi utilizate fără permisiunea maestrului sau a aceluia căruia i s-a încredințat Ordinul. Administratorii, maeștrii și aceia care călătoresc prin diferite provincii fac excepție de la regula prevăzută în acest capitol.

[Top of page](#)

XLIII. De legatione litterarum.

Nullatenus (BR 54, 1) cuiquam fratrum litteras liceat a parentibus suis neque a quoquam hominum nec sibi invicem accipere vel dare sine iussu magistri vel procuratoris. Postquam licentiam frater habuerit, in magistri praesentia, si ei placeat, legantur. Si vero etiam a parentibus suis ei quicumque directum fuerit, non praesumat suscipere illud, nisi prius indicatum fuerit (BR 54,2) magistro. In hoc autem capitulo magister et domus procuratores non continentur.

XLIV. Expedierea scrisorilor.

Fratele poate primi scrisori de la părinți, de la o anumită persoană sau de la alți membri ai ordinului, sau poate expedia scrisori numai cu permisiunea maestrului sau a locțiitorului acestuia. După ce fratele a primit permisiunea, scrisoarea trebuie citită în prezența maestrului, dacă aceasta este dorința acestuia. În cazul în care fratele a primit ceva de la părinții săi, el nu poate să intre în posesia acelui obiect fără a-l anunța în prealabil pe maestru. Acest capitol nu se referă la maestru și la marele secretar al Ordinului.

XLV. De fabulatione propriarum culparum.

Cum omne verbum otiosum (vgl. Mt 12, 36) generare agnoscatur peccatum, quid ipsi iactantes de propriis culpis ante districtum iudicem dicturi sunt? Ostendit propheta, qui ait: "Obmutui et silui a bonis" (Ps 39, 3). Si a bonis eloquiis propter taciturnitatem interdum debet taceri, quanto magis a malis verbis propter poenam peccati debet cessari? (Br 6,2). Vetamus igitur et audacter contradicimus, ne aliquis frater remanens probrositates, (vel) ut melius dicam, stultitias, quas in saeculo in militari negotio enormiter egit, et carnis delectationes miserimarum mulierum cum fratre suo vel aliquo alio commemorare audeat. Et si forte aliquem talia sibi referentem audierit, obmutescere faciat vel quam citius poterit, vicino pede oboedientiae (BR 5,8) inde discedat et olei venditori aurem cordis non praebeat.

XLVI. Despre recunoașterea propriilor greșeli.

Cu toate că este cunoscut că fiecare cuvânt inutil înseamnă păcat, atunci ce vor spune aceia în fața Marelui Judecător, când se laudă cu propria vinovăție? Așa ne învață profetul când spune: "Așa am amuțit și am tăcut ..." (ps. 39,3). Cu cât ne încredințăm mai mult tăcerii și cuvântului bun, cu atât suntem feriți de pedeapsa păcatului și de vorba rea. Interzicem astfel categoric, ca vreun frate al Ordinului să se

îndoiască sau să povestească cuiva atât faptele rușinoase sau mai bine zis nechibzuința, pe care a arătat-o el față de normele impuse de serviciul cavaleresc precum și să povestească despre plăcerile carnale cu femei rele ale vreunuia dintre frații săi. Iar dacă a auzit acestea povestite de altcineva, trebuie să-l îndemne pe acela la tăcere, sau dacă este mai ușor, să se îndepărteze cu pas vioi din acel loc. Și să nu-și împrumute urechea inimii unui vânzător de ulei.

XLIV. Quod nullus cum ave accipiat aliam avem.

Quod nullus avem cum alia ave accipere audeat nos communiter iudi-camus. Non convenit enim religioso mundanis delectationibus inhaerere, sed domini praecepta libenter audire, orationi frequenter incum-bere, mala sua praeterita cum lacrimis vel gemitu cotidie Deo in ora-tione confiteri (BR 4,55-57). Cum homine quidem talia operante cum accipitve vel alia ave nullus frater remanens hac principali causa ire praesumat.

XLIV. Nici unul nu trebuie să prindă o pasăre cu o altă pasăre.

Decidem în unanimitate ca nimeni să nu se opună deciziei de a nu prinde o pasăre cu o altă pasăre. Nu se cade un bărbat al Ordinului să umble după plăceri lumești, mai mult decât atât, acesta trebuie să asculte cu supunere poruncile Domnului, să cadă în genunchi în rugăciune, să-și recunoască păcatele săvârșite anterior în rugăciunea zilnică către Dumnezeu, în lacrimi și suspine. Nici un frate al Ordinului nu ar trebui să intre în contact, din principiu, cu un asemenea om, care se comportă astfel cu uliul său sau cu o altfel de pasăre.

XLV. Ut omnem occasionem venationis caveant.

Cum omni religioso ire deceat simpliciter et sine risu, humiliter et non multa verba sed rationabilia loqui et non sit clamorosus in voce (BR 7,60), specialiter iniungimus et praecipimus omni fratri professo, ne in bosco cum arcu vel abalista iaculari audeat, nec cum illo, qui hoc fe-cerit, ideo pergat, nisi gratia eum custodiendi a perfido gentili, quo-niam est certum, quod vobis specialiter creditum est et debitum pro fratribus vestris animas ponere (vgl. 1 Joh 3, 16) etiamque incredulos, qui semper virginis filio inimicantur, de terra delere; - ne cum cane sit ausus clamare vel garrulare, nec equum suum cupiditate accipiendi feram pungat.

XLV. Trebuie să evitați orice posibilitate de a vâna.

Deoarece pentru fiecare bărbat din Ordin s-a decis și s-a interzis să meargă fără să rădă, să spună cuvinte puține și gândite în prealabil, să nu strige, mai adăugăm la aceasta și rugăm pe fiecare frate al Ordinului să nu tragă cu arcul sau cu arbaleta atunci când se află în pădure și să nu se însoțească cu cineva care face acest lucru; motivul este de a-l proteja de păgâni. Căci este clar că voi sunteți însărcinați și că datoria voastră este de a vă da viața pentru frații voștri și de a-i alunga de pe pământ pe necredincioșii care nu cred în Fiul fecioarei. De asemenea,

nu este permis să faceți concesii, să strigați sau să stați la taifas cu unul dintre frați sau să vă împingeți calul din curiozitate după pradă.

XLVI. De leone nullum datur mandatum.

De leone non hoc dedimus praeceptum, quia "ipse circuit quarens quem devoret" (1 Petr 5,8) et "manus eius contra omnes omniumque manus contra eum" (Gen 16,12).

XLVI. Cu privire la lei, nu s-a scris nici o lege.

O lege cu privire la lei nu dăm deoarece "acesta umblă și caută pe cine să înghită" (1.Petr. 5,8), și "Mâna lui împotriva tuturor, mâinile tuturor împotriva lui" (Gen. 16,12).

XLVII. De omni re super vos quaesita iudicium audite.

Novimus quidem persecutores sanctae ecclesiae innumerabiles esse et hos, qui contentionem non amant, incessanter crudeliusque inquietare festinant. In hac igitur concilii sententia serena consideratione pendeat, ut, si aliquis in partibus orientalis regionis vel in quocumque alio loco super vos rem aliquam quaesierit, vobis per fideles et veri amatores iudices audire iudicium praecipimus, et quod iustum fuerit indeclinabiliter vobis facere similiter praecipimus.

XLVII. Pentru fiecare cerere din partea voastră, trebuie să vă supuneți hotărârii.

Noi știm că prigonitorii bisericii sfinte sunt nenumărați și se grăbesc ca să-i neliniștească neconținut și strașnic pe aceia, cărora nu le place cearta. După părerea conciliului și în urma unei examinări clare s-au decis următoarele: dacă vreunul din părțile Orientului apropiat sau dintr-un alt loc oarecare are vreo pretenție asupra voastră, noi hotărâm ca sentința să fie luată de către un judecător de încredere și iubitor de adevăr. În aceeași măsură ordonăm ca ceea ce a fost recunoscut ca fiind drept să se îndeplinească irevocabil.

[!\[\]\(5361750c22c4e047a52f4eac1ec2d4cc_img.jpg\) Top of page](#)

XLVIII. Similiter de omnibus rebus vobis subtractis.

Haec eadem regula in omnibus rebus vobis immerito ablatis perenni-ter iubemus ut teneatur.

XLVIII. La fel, trebuie să acționăm și asupra lucrurilor care vi s-au luat. Noi ordonăm ca această regulă să fie valabilă pentru voi toți, pentru toate bunurile care vă aparțineau.

XLIX. Ut liceat eis habere terras.

Divina, ut credimus, providentia a vobis in sanctis locis sumpsit initium hoc genus novum religionis, ut videlicet religioni militiam admisceretis et sic religio per militiam armata procedat, hostem sine culpa feriat. Iure igitur iudicamus, cum

milites templi dicamini, vos ipsos ob insigne meritum et speciale probitatis donum terram et homines habere et agricolas possidere et iuste eos regere, et institutum debitum vobis specialiter debur impendi.

XLIX. Dacă aveți voie să dețineți moșii.

Pe baza legilor divine, după cum credem, noua formă a evlaviei a fost întemeiată de voi în țara sfântă deoarece în mod evident ați adăugat evlaviei cavalerismul și astfel evlavia înarmată prin cavalerism a ieșit la luptă și a omorât dușmanul fără a da vina pe sine. Pe bună dreptate decidem că ați fost numiți Cavaleri ai Templului, că datorită câștigului remarcabil și darului special al curajului puteți avea pământ și oameni, puteți poseda țărani și puteți să-i conduceți; iar contribuția stabilită trebuie să fie respectată.

L. De infirmis militibus et aliis fratribus.

Male habentibus super omnis adhibenda est (BR 36,1) enim cura pervigil et quasi Christo eis serviatur, ut evangelium: "Infirmus fui et visitastis me" (Mt 25,36) memoriter teneatur. Hi etenim diligenter et patienter portandi sunt, quia de talibus superna retributio indubitanter acquiritur (BR 36,5).

L. Despre cavalerii bolnavi și alți frați.

Bolnavului trebuie să-i fie acordată o mai mare atenție după cum Iisus Hristos a acordat și după cum este menționat în Evanghelie: "Am fost bolnav și m-ați cercetat" (Mt. 25,36). Acest lucru trebuie păstrat cu sfințenie în memorie. Bolnavii trebuie îngrijiți cu răbdare deoarece prin ei noi câștigăm răsplata cerească.

LI. De procuratoribus infirmorum.

Procuratoribus vero infirmantium omni observantia atque pervigili cura praecipimus, ut quaecumque sustentationi diversarum infirmitatum sint necessaria, fideliter ac diligenter iuxta domus facultatem eis ad-ministrent, verbi gratia carnem et volatilia et cetera, donec sanitati reddantur.

LI. Despre îngrijitorii de bolnavi (asistenți medicali).

Îngrijitorilor de bolnavi le permitem cu deosebită stimă și grijă atentă ca ei să se îngrijească de bolnavi și să le asigure necesarul, de exemplu carne de animale sau de păsări, pentru ca aceștia să suporte diferitele boli până când sănătatea le va fi dăruită din nou.

LII. Ut nullus alium ad iram provocet.

Praecavendum est nempe non modicum, ne aliquis aliquem commo-vere ad iram praesumat, quia propinquitate et vinculo divinae fraternitatis tam pauperes quam potentes summa clementia aequaliter astrinxit.

LII. Nici unul nu trebuie să-l provoace pe celălalt la mânie.

Nu trebuie să așteptăm în mod deschis momentul în care să-l provocăm pe celălalt la mânie deoarece marea prietenie îi unește într-o egală măsură pe cei săraci cu cei bogați prin rudenie, prin alianță sau prin fraternitate supranaturală.

LIII. De coniugatis.

Fratres autem coniugatos hoc modo habere vobis permittimus, ut, si fraternitatis vestrae beneficium et participationem unanimiter petunt, uterque substantiae suae portionem et quicquid amplius acquisierint, unitati communis capituli post mortem concedant et interium hinc vitam exerceant et bonum agere fratribus studeant; sed veste candida et chlamide alba non incedant. Si vero maritus ante obierit, partem suam fratribus relinquat et coniux de altera vitae sustentamentum habeat. Hoc enim iniustum consideramus, ut cum fratribus Deo castitatem promittentibus fratres huiusmodi in una eademque domo maneat.

LIII. Despre cei căsătoriți.

Noi vă permitem să aveți frați căsătoriți printre voi în cazul în care aceștia cer să i-a parte la actele de vitejie și la frăția voastră, fiecare conform dorinței lui, iar tot ceea ce va dobândi pe parcurs să lase moștenire după moarte Casei comune a Ordinului, iar între timp să ducă o viață onorabilă și să se ostenească să facă numai bine fraților; ei nu au voie să poarte veșminte albe și pelerină albă. Dacă unul dintre cei căsătoriți moare, acesta își lasă partea sa fraților, iar soția va fi întreținută de membrii Ordinului. Noi considerăm drept ilegal ca să trăiască în aceeași casă frații (frate cu sora), după cum este scris în legea castității date de Dumnezeu.

LIV. Ut amplius non liceat habere sorores.

Sorores quidem amplius periculosum est coadunare, quia antiquus hostis femineo consortio complures expulit a recto tramite paradisi. Ideoque fratres carissimi, ut integritatis flos inter vos semper appareat, hac consuetudine amodo uti non licet.

LIV. Nu este permis să ai surori.

Este cu siguranță periculos ca să te însoțești cu surori deoarece bătrânul dușman a întors pe mulți de pe cărarea dreaptă către paradis. De aceea frate scump nu-ți este permis în viitor să păstrezi acest obicei pentru ca floarea purității să răsară mereu printre voi.

LV. Quod non sit bonum participare cum excommunicatis.

Hoc fratres valde cavendum atque timendum est, ne aliquis ex Christi militibus homini excommunicato (BR 26,1) nominatim ac publice ali-quo modo se iungere aut res suas accipere praesumat, ne anathema maranatha similiter fiat. Si vero interdictus tantum fuerit, cum eo participationem habere remque suam caritative accipere non immerito licebit.

LV. De ce nu este bine să te însoțești cu cei excomunicați.

Dragi frați, trebuie să vă temeți și să vă păziți ca nici unul dintre Cavalerii lui Hristos să intre în contact cu un om excomunicat sau în aceeași măsură să primească obiecte de la el și prin aceasta să se autoexcludă din Ordin. Chiar dacă numai unul dintre ei a primit Interdicția excomunicat, este interzisă să intrarea în contact sau faci ceva pentru el din dragoste.

LVI. Qualiter milites recipiantur.

Si quis (BR 60,1) miles ex massa perditionis vel alter saecularis, vo-lens saeculo renuntiare, vestram vitam communem elegerit, non ei statim assentiatur, sed, iuxta illud apostoli: "Probate spiritus, si ex Deo sunt" (1 Joh 4,1), ei ingressus concedatur (BR 58,1-3). Legatur itaque regula (BR 58,9) in eius praesentia, et si ipse praeceptis expositae regulae diligenter obtemperaverit, tunc, si magistro et fratribus eum recipere placuerit, convocatis fratribus desiderium et petitionem suam cunctis animi puritate patefaciat. Deinde vero terminus probationis in consideratione et providentia magistri secundum honestatem vitae petentis omnino pendeat.

LVI. Pe ce criterii sunt acceptați cavalerii.

În cazul în care un cavaler din mulțimea de muritori, sau un alt pământean decide să renunțe la lume și să-și aleagă viața voastră în comun, nu trebuie să vă dați acordul imediat. Mai mult, ar trebui să vă conduceți după cuvântul apostolului: "Cercați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu" (1.Ioan 4,1) și să-i acordați un timp de probă. În prezența sa trebuie să-i fie citite regulile, iar dacă cel care dorește să devină cavaler respectă regulile explicate cu strictețe, atunci el poate fi acceptat în ordin dacă este plăcut de către maestru și de către frați, iar dorința și cererile sale trebuie să fie prezentate deschis tuturor fraților adunați. Durata timpului de probă trebuie să depindă de părerile și de punctele de vedere ale maestrului conform cu onestitatea deprinderilor solicitantului.

LVII. Si omnes fratres sunt vocandi ad consilium.

Non semper omnes fratres ad consilium convocare (BR 3,3) iubemus, sed quos idoneos et consilio providos magister cognoverit. Cum au-tem de maioribus tractare voluerit, ut est dare communem terram, vel de ipse ordine disceptare, aut fratrem recipere, tunc omnem congregationem, si magistro placet, convocare (BR 3,1) est competens; au-ditoque communis capituli consilio, quod melius et utilius magister consideravit, illud agatur (BR 3,2).

LVII. Când sunt chemați toți frații la sfat.

Nu suntem de acord ca toți frații să se întâlnească fără excepție la sfat; permitem mai mult aceluia care îl recunosc pe maestru ca cea mai potrivită persoană în a conduce sfatul. În cazul în care el dorește să transmită ceva important ca de exemplu să împartă teritoriul comun sau să schimbe anumite legi din Ordin sau să accepte un frate, atunci

maestrul are posibilitatea să cheme întreaga congregație, dacă îi face plăcere; după participarea tuturor fraților la sfat, maestrul va alege ceea ce este mai bun și mai folositor.

LVIII. Qualiter fratres oportet orare.

Orare fratres, prout animi vel corporis affectus postulaverit, stando aut sedendo, tamen cum summa reverentia simpliciter (BR 52,4, vgl. cap. 20) et non clamose, ut unus alium non conturbet, communi consilio iubemus.

LVIII. Cum trebuie să se roage frații.

Noi hotărâm prin vot comun ca frații să se roage stând sau șezând fiecare după starea sufletească sau după starea corporală, însă cu venerație, simplu și nu strigând pentru a nu-i deranja pe ceilalți.

[!\[\]\(83f22ed94ec5517769dd76d702c6bfd8_img.jpg\) Top of page](#)

LIX. De fide servientium.

Agnovimus nempe complures ex diversis provinciis, tam clientes quam armigeros, pro animarum salute animo ferventi ad terminum cupientes in domo vestra mancipari. Utile est autem, ut fidem eorum accipiatis, ne forte veteranus hostis in Dei servitio aliquid furtive vel indecenter eis intimet, ut a bono proposito repente exterminet.

LIX. Despre jurământul solemn al slujitorilor.

Noi am luat la cunoștință că destul de mulți bărbați din diferite țări, atât vasali cât și scutieri s-au alăturat Ordinului vostru cu inima înflăcărată pentru a-și mântui sufletul. Este necesar să pretindem de la ei un jurământ solemn pentru ca dușmanul bătrân să nu le fure ceva cât sunt în slujba lui Dumnezeu sau să le șoptească lucruri necuviincioase a-i distrage de la planul lor.

LX. Qualiter pueri recipiuntur.

Quamvis regula sanctorum patrum pueros in congregatione permittat habere, nos de talibus non collaudamus vos onerare unquam. Qui vero filium suum vel propinquum militari religione perenniter dare vo-luerit, ad annos, quibus armata manu possit viriliter inimicos Christi de terra sancta delere, eum nutriat. Dehinc secundum regulam in medio fratrum pater vel parentes eum statuunt et suam petitionem cunctis patefaciant (BR 59,1). Melius est enim in pueritia non vovere quam postea facus vir enormiter retrahere.

LX. Cum sunt acceptați tinerii.

Cu toate că regula Tatălui Sfânt ar permite să primim tineri în comunitate, noi nu suntem de acord cu aceasta în totalitate. Cine dorește să-și aducă fiul sau o cunoștință în Ordinul Cavaleresc, trebuie să-l educe până când acesta poate alunga dușmanii lui Hristos din țara sfântă, cu brațul înarmat. Pentru aceasta tatăl sau părinții trebuie să-l

aducă în mijlocul fraților care urmează regulile Sfântului Benedict și să facă publică dorința lui. Căci este mai bine să depui jurământul încă din copilărie, decât să te opui regulilor, mai târziu, când ai devenit bărbat.

LXI. *Qualiter senes honorare debent.*

Senes autem pia consideratione secundum virium inbecillitatem sup-portare ac diligenter honorare oportet; et nullatenus districtae in his, quae corpori sunt necessariae, teneantur, tamen salva auctoritate re-gulae (BR cap. 37).

LXI. Cum sunt cinstiți bătrânii.

Bătrânii trebuie să fie acceptați cu considerație în ciuda neputinței trupești și trebuie cinstiți cu atenție; în nici un caz nu trebuie să fie desconsiderați și excluși de la a-și revendica drepturile în fața legii.

LXII. *De victu et vestitu fratrum.*

Illud quoque congrue et rationabiliter manutenendum censemus, ut omnibus fratribus remanentibus victus secundum loci facultatem ae-qualiter tribuatur. Non est enim utilis personarum acceptio sed infir-mitatum necessaria est consideratio (BR 34,1).

LXII. Despre modul de viață și îmbrăcămintea fraților.

Noi menționăm că este corespunzător și drept să oferim tuturor fraților de Ordin modul de viață după posibilitățile locului. Deoarece aspectul exterior al unei persoane nu este de nici un folos, numai considerația pentru nevoile bolnavilor.

LXIII. *De freatriubs, qui per diversas provincias diriguntur.*

Fratres vero, qui per diversas provincias (BR 1,10); vgl. cap. 50, 51, 67) diriguntur, regulam, in quantum vires expetunt, servare in cibo et potu et ceteris studeant et irreprehensibilitier vivant, ut et "ab his, qui foris sunt, bonum testimonium habeant" (1 Tim 3,7), religionis proso-situm nec verbo nec actu polluant sed maxime omnibus, quibus se coniunxerint, salea sapientia et bonorum operum exmplis condimen-tum praebeant. Apud quem hospitari decreverint, fama optima sit de-coratus, et, si fieri potest, domus hospitis in illa nocte nunquam de-habeat lumen, ne tenebrosus hostis occasionem aliquam, quod absit, inferat. Ubi autem milites non excommunicatos congregare audierint, illuc pergere, non considerantes tam temporalem utilitatem, uam ae-ternam animarum illorum salutem, dicimus. Illis autem fratribus in ultramarinis partibus spe subvectionis ita directis hac conventionem eos, qui militari ordini se iungere perenniter voluerint, recipere collauda-mus, ut in praesentia episcopi illius provinciae uterque conveniant et voluntatem petentis praesul audiat. Audita itaque petitione mittat eum frater ad magistrum et ad fratres, qui sunt ad templum, quod est in Ierusalem, et si vita eius est honesta talique consortio digna, miseri-corditer recipiatur, si magistro et fratribus bonum videtur. Si vero interim obierit, pro labore et fatigatione, quasi uni ex fratribus totum beneficium et fraternitas pauperum commilitonum Christi ei impen-datur.

LXIII. Despre frații trimiși prin diferite țări.

Frații care sunt trimiși prin diferite țări trebuie să respecte toate regulile impuse referitoare la mâncare și băutură, atâta timp cât mai sunt în puteri, trebuie să trăiască fără păcat pentru că "ei trebuie să aibă și mărturie bună de la cei de afară" (1 Tim 3,7), să nu păteze jurământul nici prin cuvânt, nici prin faptă și să ofere tuturor, celor cu care intră în contact rădăcina unei înțelepciuni sănătoase și a unei lucrări bune. La cine se vor decide să caute adăpost, acela trebuie să fie de bună credință, și dacă este posibil în casa care se vor adăposti să nu ardă pe timpul nopții lumina, pentru ca dușmanul întunericului să nu aibă posibilitatea să distrugă ce Dumnezeu adăpostește. Unde aud că se adună cavalerii excomunicați să plece într-acolo nu în folosul timpurilor, ci în acela al mântuirii eterne. Noi cinștim pe acei frați care au fost trimiși în alte țări de acea parte a mării, pe aceia care au vrut să se unească pe vecie Ordinului cavaleresc, ținând cont de obiceiuri că în timpul episcopului fiecare provincie se unea și episcopul prelua voința solicitantului. După rugăciunea spusă de el, fratele îl trimitea la maestru și la ceilalți frați care slujeau la templul, care se afla la Ierusalim, iar când viața respectivului era cinștită și respectabilă, atunci el putea fi acceptat ca milostiv, dacă acest lucru era apreciat de maestru și de frați. Dacă între timp acesta murea din cauza sărăciei sau a epuizării fizice, i se aducea ca unuia dintre frați întregul omagiu al binefacerii și fraternității cavalerilor săraci.

LXIV. De decimis recipiendis.

Credimus namque affluentibus relictis divitiis vos spontaneae pau-pertati esse subiectos. Unde decimas vobis communi vita viventibus iuste habere hoc modo demonstramus. Si episcopus ecclesiae, cui decima iure debetur, vobis caritative eam dare voluerit, assensu communis capituli de illis decimis, quas tunc ecclesia possidere vide-tur, vobis tribuere debet. Si autem quislibet laicus adhuc illam ex pa-trimonio suo damnabiliter amplectitur et se ipsum in hoc valde re-darguens vobis eandem reliquerit, ad nutum eius qui praeest tantum, sine consensu capituli id agere potest.

LXIV. Despre respectarea zecuielii.

Noi știm că ați renunțat la bogățiile lumești și v-ați dedicat de bună voie sărăciei. De aceea afirmăm că voi cei care duceți o viață în comun trebuie să țineți pe drept cuvânt legea zecuielii. Dacă episcopul unei biserici recunoaște pe bună dreptate legea zecuielii și vrea să v-o ofere cu milostivire, atunci el trebuie să vă înmâneze a zecea parte din moștenire prin acordul capitolului său general despre legea zecuielii, care este recunoscut în mod oficial de biserică. Dacă vreun laic a obținut până acum într-un mod necuviincios a zecea parte din moștenire și prin aceasta s-a dovedit a fi mincinos, și vrea să se lase în seama voastră, el poate face acest lucru prin consimțământul episcopului, fără acordul capitolului.

LXV. De levibus et gravioribus culpis.

Si aliquis frater loquendo aut militando aut aliter aliquid leve deliquerit, ipse ultro delictum suum satisfaciendo magistro ostendat et de levibus, si in consuetudine non habentur, levem poenitentiam habeat. Sie vero eo latente per aliquem alium culpa cognita fuerit, maiori et evidentiori subiaceat disciplinae et emendationi (BR 46,1-4). Si autem grave (vgl. BR cap. 44) erit delictum, retrahatur a familiaritate fratrum, nec cum illis simul in eadem mensa edat, sed solus refectionem sumat, dispensationi et iudicio magistri totus se incumbat, et salvus in die iudicii permaneat.

LXV. Despre delictele minore și majore.

În cazul în care un frate se face vinovat de un delict minor în vorbire, în timpul serviciului sau într-un alt mod, acesta trebuie să-și recunoască greșeala în fața maestrului, pentru a se îndrepta; dacă este vorba de o greșeală minoră, care nu l-a devenit deja un obicei, atunci el trebuie să primească un canon de penitență. Dacă el își ascunde vinovăția, care este mai târziu descoperită de altcineva, cavalerul va fi pasibil de o pedeapsă mult mai mare și mai evidentă. În cazul în care un frate se face vinovat de un delict major, el trebuie să fie înlăturat din frăție, i se interzice în același timp să mănânce cu ceilalți la masă, i se poruncește să mănânce singur și să se supună complet îndurării și hotărârii maestrului, pentru ca în ziua judecării să se mențină sfânt.

[!\[\]\(cbe80b694ebd74fcfe136a095b608235_img.jpg\) Top of page](#)

LXVI. Qua culpa frater amplius non recipiatur.

Ante omnis providendum est, ne quis frater potens aut impotens, fortis vel debilis, volens se exaltare ac paulatim superbire, ac suam culpam deferendere, indisciplinatus remaneat, sed si emendare noluerit, ei districtior correptio accedat (BR 28, 1-2). Quod si piis ammonitionibus et fuscis pro eo orationibus (vg. BR Cap. 27) emendare noluerit, sed in superbiam magis ac magis se erexerit, tunc secundum apostolum de pio eradicetur grege: "Auferte malum ex vobis" (1 Kor 5,13). Necesse est, ut a societate fratrum fidelium ovis morbida removeatur (BR 28, 6-8). Ceterum magister, qui baculum et virgam manu tenere debet, baculum videlicet, quo aliorum virium imbecillitates sustentet, virgam vero, qua vitia delinquentium zelo rectitudinis feriat, consilio patriarchae et spirituali consideratione id agere studeat, ne, ut ait beatus Maximus (S. Maximi ep. Taurinensis Homil. 107). "aut solutior lenitas cohibentiam praebat peccandi, aut immoderata severitas a lapsu non revocet delinquentem".

LXVI. Din ce cauză un frate nu mai poate fi păstrat în Ordin.

Înainte de toate trebuie observat, că nici un frate, indiferent că este puternic sau mai puțin puternic, tare sau slab, arogant și atotputernic și vrea să-și justifice vina, nu rămâne nepedepsit. În cazul în care el nu dorește să se îndrepte, lui trebuie să i se dea o pedeapsă mai aspră. Dacă nici ca urmare a muștrărilor binevoitoare și a rugăciunilor săvârșite pentru el cavalerul nu dorește să-și îndrepte greșelile, cu atât mai mult

să evolueze în trufia sa, atunci el trebuie să fie exclus din ceata pioșilor, după cuvântul Apostolului: “Scoateți afară pe cei răi”(I.Cor 5,13). Este necesar ca oia râioasă să fie scoasă din comunitatea fraților credincioși. Maestrului, care ține în mână sa nuiua și bastonul, îi mai rămâne, cu bastonul să sprijine pe cei slabi, iar cu nuiua, să pedepsească la mânia pe cei păcătoși; apoi el năzuiește să rezolve aceste probleme prin consfătuirea cu patriarhul și prin chibzuiala spirituală, ca prin aceasta, după cum spune și Sfântul Maxim, să mijlocească prin bunătate atât stăruința culpabilității, precum și să-l îndepărteze pe păcătos de la săvârșirea păcatului, însă nu prin rigori de prisos.

LXVII. Quo tempore fratres utantur lineis camisiis.

Inter ceterea quidem pro nimio ardore orientalis regionis misericorditer consideramus, ut a paschali sollemnitate usque ad omnium sanctorum sollemnitate unicuique una camisia linea tantum, non ex debito sed sola gratia, detur - illi dico, qui ea uti voluerit -, alio autem tempore generaliter omnes camisas laneas habeant.

LXVII. Când trebuie să folosească frații cămăși din pânză.

Printre altele noi considerăm că se pot purta cămăși de pânză în timpul căldurilor mari din Orient; acestea se dau nu din obligație, ci numai din milă-și numai aceluia, care au nevoie de ele- ele se pot purta de la Sărbătoarea Paștelui până la Sărbătoarea Tuturor Sfinților; în timp ce în alte perioade se poartă cămăși de bumbac.

LXVIII. In quibus pannis iaceant.

Singulus quidem per singula lecta dormire, non aliter, nisi permaxima causa vel necessitas evenerit, communi consilio collaudamus. Lectualia vero vel lectisternia moderata dispensatione magistri unusquisque habeat (BR 22, 1-2; vgl. cap. 55). Credimus enim post saccum cul-citram et coopertorium unicuique sufficere. Qui vero ex his uno care-bit; carpitam habeat, et in omni tempore tegimine lineo vel veluso frui bene licebit. Vestiti autem camisiis et femoralibus semper dormiant (BR 22, 5). Dormientibus itaque fratribus iugiter usque ad mane nunquam desit lucerna.

IXVIII. În ce așternut trebuie să doarmă.

În deplin acord am hotărât ca fiecare să doarmă în patul său și nu altfel, cu excepția unui motiv foarte bine întemeiat sau a unei necesități.

Fiecare trebuie să aibă un așternut sau o saltea după administrarea chibzuită a maestrului. Susținem, că fiecăruia îi este de ajuns un sac cu paie, o pernă mică și o pătură. Cine renunță la acestea, trebuie să aibă un așternut, să se comporte tot timpul bine și să-și procure o pătură de în sau de postav. Frații trebuie să doarmă întotdeauna îmbrăcați cu cămașă și pantaloni. Fraților care dorm nu trebuie să le lipsească niciodată o lumânare, care să ardă până dimineața.

LXIX. De vitanda murmuratione.

Aemulationes, invidias, livorem, murmur, susurrationses, detractationes divina ammonitione vitare et quasi quandam pestem fugere vobis praecipimus. Studeat igitur unusquisque vigilanti animo, ne fratrem suum clam culpet aut reprehendat, sed illud apostoli curiose secum animadvertet: "Ne sis criminator et susurro in populo" (Lev 19, 16). Cum autem frater fratrem liquide aliquid peccasse cognoverit, pacifice et fraterna pietate iuxta Domini praeceptum (BR 23,2) inter se et illum solum corripiat. Et si eum non audierit, alium fraterem adhibeat. Sed si utrumque contempserit, in conventu publice orbiurgetur coram omni-bus (BR 23,3) Magnae enim caecitatis sunt, qui alios detrahunt, ni-miae sunt infelicitatis, qui se a livore minime custodiunt, unde in anti-quam versuti hostis nequitiam demerguntur.

LXIX. Despre cei ursuzi.

Noi poruncim ca prin mustrarea sfântă să înlăturăm gelozia, pizma, invidia, îmbufnarea, intriga și înjosirea și să le ocolim așa cum ocolim ciurma. Fiecare trebuie să vegheze, ca să nu îl învinovățească sau să-l mustreze pe fratele său pe nedrept, cu atât mai mult cu cât ne stă mărturie cuvântul Apostolului: "Să nu umbli cu cleветiri în poporul tău"(Lev.19,16). Dacă vreun frate l-a neîndreptățit pe alt frate, acesta trebuie să i se adreseze cu o bunătate frățească și prietenească, după cum a poruncit Dumnezeu și dacă a greșit să îl dojenească între patru ochi. Dacă acesta nu îl ascultă, atunci se cere ajutorul unui alt frate. Dacă nici de data aceasta el nu ascultă de cuvântul celor doi frați, el va trebui să fie chemat în fața tuturor și să dea socoteală. Orbi sunt aceia care îi înjosesc pe oameni și îi nefericesc pe aceia, care se pot apăra prea puțin în fața urii, în timp ce ei se cufundă în vechea răutate a dușmanului perfid.

LXX. Ne attendant vultum mulieris.

Periculosum esse credimus omni religioso vultum mulieris nimis at-tendere, et ideo nec viduam nec virginem nec matrem nec sororem nec amitam nec ullam aliam feminam aliquis ex fratribus osculari praesumat. Fugiat ergo feminea oscula Christi milita, per quae solent homines seapius periclitari, ut pura conscientia et segura vita in con-spectu domini perenniter valeat conversari.

LXX. Nu trebuie să priviți în ochii unei femei.

Fiecărui bărbat al Ordinului i se interzice să privească în față o femeie, sau să sărute o văduvă, o fecioară, pe mama sa, pe sora sa, pe mătușa sa, sau pe oricare dintre femei. Cavalerii lui Hristos trebuie să se abdică de la sărutul unei femei, prin care viața bărbatului poate fi pusă uneori în pericol, pentru că numai cu o conștiință fără de păcat pot să își petreacă viața în Hristos.

LXXI. Ut nullus compater amplius fiat.

Omnibus quidem tam militibus quam clientibus generaliter praecipimus, ut nullus

amodo infantes levare a fonte praesumat, et non sit ei pudor in tali sacramento compatres et commatres refutare, quia talis pudor magis adducit gloriam quam peccatum et proculdubio non parat femineum osculum, immo expellit opprarium.

LXXI. Nici unul nu trebuie să fie naș.

Noi poruncim tuturor cavalerilor Ordinului și membrilor să nu fie nași; nu este rușinos să refuzi a fi naș sau nașă, deoarece acest refuz poate fi considerat ca onoare, ci nu ca păcat, iar mai ales când nu primești nici un sărut de la o femeie, poți fi sigur, că rușinea a dispărut.

LXXII. De praeceptis.

Omnia superiora praecepta et quaecumque in hac scripta sunt regula, in voluntate et proposito erunt (magistri) (Br 65, 16). In nomine Patris et Filii et Spiritus sancti. Amen.

LXXII. Despre legi.

Toate legile de mai sus și toate regulile scrise au fost întocmite după voia și prin voința Maestrului. În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.